

Bet galutinė sąnliga didžiamei veikimui randasi įpatingame žmogaus palinkime. Ar ši ar tãn jis daritũ, vis jis turẽtũ ir kũnu ir siela tãm bũti atsidãves ir pasisventes. Kad dirbtũ jis tik ir akies mirksnĩ. Tãn valandele jis turẽtũ savo darbe bũti visai paskendes. Turẽtũ vien savo dãrbui gĩventi. Tik taip tesistoja didis veikimas. Visa širdimi, visa valia, sãmone bei išmintimi žmogus turẽtũ ir mažiausiã darbẽlĩ dirbti. Neturẽtũ nieko dariti be pilno, tobũlo atsidẽjimo.

Tuomet bus dãrbas didis. Dãr-gi lig daug, ar jis bus geras ar piktas. Tik dãrant piktã dãrbã, žmogui neišvengiamai prisieina kesti. O tuo daugiau, kuo didesnis ir piktesnis bus tas dãrbas buves. Ir pagaliaus tas dãrbas griũs ir užmuš patĩ veikẽjã.

Kiekvienas geras, lãbas dãrbas laimina ir šventina patĩ žmogũ. Ne dãrbo sėkmẽ, bet gãlios, kurios tãm dãrbui vĩkinti plũsta per žmogũ. Tik neplũsta jos be paties žmogaus pasisventimo. Neapsireiškia pati žmogaus didibẽ, kuri ãra tũ gãliũ versmẽ. Pilnas atsidẽjimas bũtinai reikalingãm dãrbui ãra ir pasisventimas augstajai savo Esĩbei. O toji tad laimina žmogũ ir jo dãrbã taip, kad tasai pastoja didžiu. Ir visa trumpai suglaudus reikẽtũ kiekvienãm patarti, kurs nori veikti: Kãn jau darai, darĩk visai.

Vidũnas.

Jaunimas

Mėnesinis laikraštis skiriamas jauniems.

TURINIS: Didžio veikimo sąnliga. — Lietuviška Mūzika. — Apie motiškus drobinus. — Vaizdelis: Duoklė. — Kaip reikia vaidžã pasižiũrẽti. — Apžvalga: Lietuviũ Laikraštiai Didž. Lietuvoj. "Vienibẽ Lietuvininkũ". J. Šliũpo Magoji arba Prũsiškoji Lietuva. Politĩškasis Liet. judẽjimas Prũsuose. Žieminẽ Lietuvĩ Sventẽ Tilgẽj. — Pasikalbẽjimai: Neskelbu mokslus, kurie turi bũti tikimi. — Kodẽl užgema išmintingams tẽvams, ir tt. — Šodĩnelis. — Iš leidẽjũ-rašytojũ pusẽs.

DIDŽIO VEIKIMO SANLIGA.

Kiekvienas žmogus gãli didĩ dãrbã atlikti. Didis dãrbas nevãromas tik "pasaulio valdonũ". Jũ darbai labai retai didi. Ir tik didžiais išrodo, kadangi sumegsti su žmoniũ daugio likimu. Didis dãrbas ãra gĩvas. Ir neapsireiškia tik akies mirksniu. Jis veikia nuolatai, vis didĩn eidamas. Dãr-gi savaimi. Nors bũtũ prasidẽjes vos pastebimu spuo geliu.

Be abejonẽs: kokie žmonẽs, tokie ãra ir jũ veikimai bei darbai. O mũsũ laiku žmonẽs beveik visi labai maži. Todẽl nũdien ir sãkoma juos negãlint veikti su didumu. Beveik visi teĩdirba turẽdami vienã ir tãn patĩ tikslã. Jie nori vien pasidzaugti savo darbo vaisiumi. Dãr-gi kuo greitĩsiau.

O ligiai tai ãra mazumo bei silpnumo žĩmis. Švilgis vis ãra kreipiamas ã tai, kokia nauda dir-

bantšiamjâm stosis iš veikimo. O kad nemâtoma nauda, darbas tuojau metamas. Žmogus tveriasi kito-ko. Ir taip toliau begâlo.

Taip stojasi žmoniû neramumas. Ira jie lig vâromi ir baidomi iš vieno daigto î kitâ. Todël ir nêra jiems galima atlikti didžio darbo. Kurs negâli sustoti ant vietos, kaip tas galêtû namus statîti!

Kitaip sâkant: žmonês viliojami. Vâro ir vilioja juos geismas bei troškimas. Visur jis sušvinta, ant kiekvieno daliko, kurs galêtû bûti pasiektas. Ir kas kartâ jis žmogui vaidina kazin-kâ, kuomi tasai tikisi galêsiâs pasidzaugti, padidêti, gîvesniu pasijausti. Nêsa ligiai to žmonês taip labai trokšta. O niekuomet ir niekur neranda žmogus tos vaidinamos palaimos. Troškimas pasilieka, kas jis îra: didis apgaudliotojas kaip tikra žaltvîkslê.

Ir žmogus taip kazi-kân vîdamas nepastebi, kaip jâm dirbant bei veikiant plûsta per jî galia ir tuomi dzaugsmas. Žmogus tik taip pastoja gîvesniu ir didesniu. Pati gîvîbê turi žmogûje augti. Tâm dera kiekvienas veikimas dâromas vien jo paties dêlei. Žmogus turi vien gîventi veikimui ir dârbui. Vien juomi rūpinties o ne tuo, kas iš jo seka.

Tik tuomet žmogus tedidêja. Tik tada tesiranda didis veikimas. Norêki vien dârbâ ir vîkinki jî, ir nusistebêsi jo didumu.

Ira tai teisîbê, kuri verta nuolat atkartoti. Žmogus turi norêti vien veikimo bei dârbo o ne

to, kokia nauda iš jo pareina žmogui. Norint tos naudos, darbas bûtinai turi žmogui pakîrêti. Todël tûli žmonês ir visai nebñori dirbti. Vien gîventi ir smaguriauti. Ir geriausia bûtû tokiems pataisius kinî ir tvartâ ir juos tše suvârius ir šêrus kaip meitêlius. Nors tad nekenktû jie kitiems ir nesukiauliotû bereikalo dvâsios, doros bei matêrijiniû žmonijos turtû, kuriais galima naudoties didiems darbams vîkinti.

Kiti berods nêra tokie, kad visai nenorêtû dirbti. Bet vien trokšdami dârbo vaisiaus, jie dâro, kas darîti visai nereikalinga ir kâm jie visai nêra tike, nepavadinti. Todël jû darbai visai îra niekingi. O kad laikinai jie ir apgauna žmones, taip kad tie apzavêti žiûri î "didžius veikalus", veikiai tie veikalai tik išnîksta, kaipo vien kârsto geismo burbulai.

Žmogus visuomet teturêtû darîti, kas bûtinai reikalinga. Tuomet jis ir darîs, kâm jis turi gâliû bei jêgû. Gâl reikês jâm visokiû darbû-darbeliû atlikti. Ir jis pats rasi manîs tik menkniekus tedarâs. Vienok dirbant, kas bûtina, ir menkutšiais gâli apsireikšti didumas.

Nêra priezasties bijoti, kad iš netîsiû gali prieiti prie nereikalingo dârbo. Kas vien nori dirbti, veikti, nesekdamas geismo tuo dârbu betkân pasipelnîti, tas pasilieka visuomet blaivu. Netemdina jo išminties karštumas. Ir jis todël vienâ dârbâ atlikes vis aiškiau išvîsta, koks po to reikalingiausias.